

Niet zeuren, gewoon doorgaan

Niet zeuren, gewoon doorgaan

Ankie Ingels

*Met dank aan: Margriet V. en Jorick S.
Ter herinnering aan mijn moeder Oda*

Copyright © 2021 Ankie Ingels
Auteur: Ankie Ingels
Cover: Jorick Serto
ISBN: 978 94 037 5227 3
NUR: 508, 400
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande Schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding

Jeugd: Terneuzen, Goes, Appingedam, Roosendaal

Basisschool: Delfzijl. Middelbare school: Roosendaal

Als tweede in ons gezin werd ik uit liefde geboren, 31 januari 1958. En de eerste jaren ook met liefde grootgebracht, omringd door mijn twee jongere broers en mijn één jaar oudere zus. Ik herinner me Terneuzen en daarna Goes, met de blauwe tweezits-bank... of was ie rood? Ma wisselde nogal eens van interieur, dus precies weet ik het niet meer...

Na Goes verhuisden we naar Appingedam, met de grootste tuin van het stadje, waar we uren speelden. Daarna van Appingedam naar ergens in Brabant en nog een keer naar Roosendaal. Na zo'n 20 keer verhuisd te zijn, ben ik de tel kwijtgeraakt.

Ik kende Pa en Ma als twee mensen, die hard hebben moeten werken om het hoofd boven water te houden. Ma deed alles zelf. Ze kookte, spitte de tuin om en was altijd op haar naaimachine bezig. Ze naaide van alles: van gordijnen tot Sinterklaas- en Piëtenpakken. Draaide elke cent om en had veel vrienden en vriendinnen.

Ze was er altijd, je kon met haar lachen en huilen. Maar je moest wel flink zijn en doorzetten, anders kwam je er niet volgens haar. Ze leerde ons hoe je grenzen kon verleggen en positief kon blijven. Pa, die eveneens altijd hard heeft gewerkt, was eigenlijk nooit thuis. Ik miste hem vaak.

Hij had zich opgewerkt van kantoorbediende tot bankdirecteur. Dat had mijn bewondering. Ook zijn doorzettingsvermogen heb ik altijd zeer gerespecteerd.

Echter, slechts vier weken in het jaar kon ie vader zijn. Dan was het grote vakantie en was hij er echt, voor mijn broers en mijn zus en voor mij. Prachtige vakanties waren het. We gingen altijd naar het buitenland en dat heeft mij de interesse voor het reizen gegeven.

Pa en ma moesten vaak door diepe dalen. Ik denk aan het motorongeluk van mijn oudste broer Ton. Aan Peter, de jongste, die ver weg zat in Engeland en aan mijn zus Margreet met haar gezin. Ze hebben haar vijf jaar lang met haar ernstige ziekte moeten bijstaan en moesten het allemaal maar zien te verwerken.

Het waren moeilijke tijden en met periodes knalde het af en toe flink. Pa kreeg er een drankprobleem bij en de spanning tussen mijn moeder en hem liepen soms hoog op. Ik was vaak bang en zag er steeds meer tegenop om na school naar huis te gaan. Ik had voor mijzelf een besluit genomen. Zo snel mogelijk mijn diploma halen en aan de andere kant van Nederland een baan zoeken, ver van het ouderlijk huis.

De zestiger jaren

Op driejarige leeftijd verhuisd van Terneuzen naar Goes en op mijn achtste naar Appingedam. De meest levendige herinneringen betreffen de Lagere School en de puberteit. Het waren de zestiger jaren, waarin alles degelijk was. We leefden volgens het motto: niet zeuren, maar doorgaan.

1964

Pa werd door de NMB-bank al voor de derde keer overgeplaatst en moest het nu echt alleen doen. Hij werd in Appingedam de baas van een filiaal! Met een eigen directeurskantoor! Wat was ik trots op hem! Wij verhuisden natuurlijk mee naar Appingedam.

Nieuwe kamer, samen met zus Margreet. Een groot huis met een grote tuin en het kantoor eraan vast. Als het kantoor dicht was mochten we achter de balie spelen en ook beneden, in de kelder van de bank, waar de kluis stond. Met al het geld erin! Het was er altijd donker. *Stel je voor dat we worden overvallen?* Het maakte me soms bang.

Nieuwe school, nieuwe vrienden en ga zo maar door. Samen met mijn broers en zus moest ik op pianoles bij meneer Punt. Een saaie man en ik vond het moeilijk. Moest wennen, maar vond het ook wel allemaal heel interessant. Zes jaar op de Rooms-Katholieke Lagere School in Delfzijl, met onderwijs van “de broeders”. Om er te komen fietsten we elke dag zes kilometer heen en terug. Er waren dagen bij dat ik zo moe was, dat ik bijna slapend over mijn stuur hing.

De broeders waren aardig. Ik deed mijn best op school. Echter, het vak rekenen werd steeds moeilijker voor me. Ma gaf me elke dag na het avondeten extra les. Ik werd er zo nerveus van dat ik een zenuw-tick kreeg, in m’n gezicht en op m’n schouder. Op een dag was voor Ma de maat vol – halverwege de les zag ze weer mijn gezicht en schouder trillen – ze keek me aan en zei: “Nou is het genoeg geweest, we stoppen ermee. Kijk Ank, daar gaat het rekenboek”, en met één worp ging het boek bovenop de hoge keukenkast. “Pak je jas en ga maar fijn buiten spelen.” Snel pakte ik mijn rolschaatsen en binnen vijf seconden stond ik buiten. De volgende dag was mijn zenuwtic verdwenen en die is daarna nooit meer teruggekomen.

In de 6de klas werd ik verliefd op Stefan S.S. Zijn twee achternamen waren zo interessant. Later bleek dat er nog een paar meisjes achter hem aan zaten. Nou, dan hoeft het voor mij al niet

meer. Bovendien was ik te verlegen om mijn emoties te tonen. In de zesde klas deed ik een optreden met een band en zong “Mexico” van de Zangeres zonder Naam. Stefan stond naast me en begeleidde ons met zijn tamboerijn. Ik was de koning(in) te rijk en verliefd op hem, maar hij niet op mij. Ik was er als twaalfjarige kapot van, maar liet niets merken...

1971/1972

Pa ging weer een functie hoger, als directeur naar een grotere bank in Roosendaal. Van de Groningers naar de Brabanders! Leuke vriendinnen moest ik achterlaten... maar er kwamen ook leuke voor terug. Ida is me het meest bijgebleven. We waren onafscheidelijk, deelden lief en leed. Met haar ging ik naar de kermis en de soos en elke zaterdag fietsten we samen naar de boer om appels te halen.

Ik ging op balletles. Eerst klassiek en later jazzballet. Ik vond het heerlijk om te dansen en genoot vooral van de optredens. Ook nam ik mijn pianolessen weer op, deze keer op de muziekschool. De les werd meteen een stuk boeiender. Er waren voorspel-avonden met publiek. Ik genoot van het podium en de aandacht na een optreden.

De puberteit

Ik wil een baantje. Een eigen salaris. Ida ook. We stappen binnen bij bejaardentehuis Caritas en we vragen de directeur, meneer Vermunt, of we bij zijn bedrijf mogen komen werken.

Hij ziet ons meteen zitten, maar vraagt wel naar onze leeftijd. We zijn allebei 14 jaar en je moet 15 zijn om te mogen werken. We hadden ons op deze vraag voorbereid en zonder te blozen komt het grote woord eruit: “We zijn allebei 15 jaar. Ik ben jarig in januari jarig en Ida in juli.”

We konden meteen de volgende zondag beginnen in de spoelkeuken en waren trots! Ons eerste baantje en nog niet eens 15! Elke zondag stonden we met veel plezier hard te werken in de keuken.

Ma zat samen met haar vriendin Corry in het bestuur van Unicef. Er moesten kerst- en nieuwjaarskaarten verkocht worden in de supermarkt van Albert Heijn. Ida en ik werden hiervoor gevraagd. Bij warenhuis V&D stonden twee vrienden, Jan en Jan, ook deze kaarten te verkopen. Over en weer moesten we kaarten wisselen.

Ik viel op één van de Jannen, de zoon van Corry. De verkoop was voorbij en ik werd gevraagd om de overige kaarten naar het huis te brengen waar Jan woonde met zijn ouders. Jan deed open – ik zal het nooit vergeten – en ik werd op slag verliefd! Kwam hem regelmatig tegen bij de jeugdsociëteit het Kros, en in andere cafés. We gingen vaak met vrienden (waaronder mijn Jan) naar Antwerpen en naar de heide in Rucphen, een plaatsje vlakbij Roosendaal waar we muziek maakten en blowden.

Een gouden tijd! Maar er moest ook een middelbare school gevonden worden.... Ik was te speels voor de MAVO, vond mijn moeder. Dus ging ik naar de Nijverheidsschool. Daarna naar Bergen op Zoom, opleiding voor Kind- en Jeugdverzorging. Ik wilde de verpleging in, het beroep van mijn moeder toen ze jong was!

Mijn verliefdheid

Er was veel spanning thuis, tussen pa en ma ging het niet goed.

Pa had veel spanningen op het werk en kreeg een alcoholprobleem. Ik vluchtte vaak het huis uit naar Jan. Daar was een warme sfeer en ik werd altijd liefdevol ontvangen. Ik zat veel met

Jan op zijn kamer. Hij had de muren volgeplakt met posters van popsterren. Aan het plafond hing een visnet met van alles erin, van kippenbouten tot cassettebandjes.

Ik kon er urenlang naar kijken en zat uren met hem op zijn bed muziek te luisteren, we hadden altijd tijd te kort. Af en toe kwam zijn moeder op de deur kloppen of we niet te ver gingen met elkaar, hoogst irritant. Later ben ik haar dankbaar geweest, want ze nam me in bescherming. Ze was altijd lief voor me.

Corry werd mijn tweede moeder.

1973

Door het vele drinken van pa liep de spanning in huis hoog op. Pa en ma hadden veel ruzie. Pa werd soms zo agressief, dat ik bang was dat hij mijn moeder iets aan zou doen. Ik sliep met de dekens over mijn oren. Gelukkig liep mijn school ten einde en haalde ik mijn diploma Kinder- en Jeugdverzorging.

Op een dag had Jan het plan om met mij liftend naar Parijs te gaan. Mijn ouders waren erop tegen, maar ik was vastbesloten om toch te gaan. *Niemand houdt mij tegen.*

Ma legde zich erbij neer, maar ik moest eerst langs de dokter om de pil te halen. Met een volle rugzak en een tent gingen we op reis. Ik was 15 jaar en mocht de grens nog niet over. Jan moest voor mij een handtekening zetten om op reis te kunnen gaan. Een spannende reis!... ik werd in ons tentje onder een brug ontmoagd en was zielsgelukkig!

Samen kwamen we in contact met muzikanten die een klein dweilorkest vormden. Ik deed mee met de bekkens en Jan speelde de sousafoon. Het orkest breidde zich uit tot negentien muzikanten en het werd een leuke gezellige club. Eén keer in de week repetitie, spelen op bruiloften, partijen en andere evenementen. Met de

carnavalsdagen vijf dagen non-stop. Topsport, maar telkens weer de mooiste dagen van mijn leven. Nu, 38 jaar later bestaan we nog steeds en de klik tussen de muzikanten is enorm. De Jan Snel kapel, tot op de dag van vandaag een warm nest voor me!

1975

Ik wilde groepsleidster worden bij gehandicapten en solliciteerde bewust naar de andere kant van Nederland om ver weg van mijn ouderlijk huis mijn eigen leven op te bouwen. Ik werd aangenomen in Baarn bij “Nieuwenoord”, een tehuis voor verstandelijk en lichamelijk gehandicapten. Een inrichting op een gesloten terrein. Ik was pas 16 jaar, woonde in de personeelsflat met een mentor en werkte erg hard, met onregelmatige diensten. Maar daar bleef het niet bij...

Werk, studie en feesten

Ik deed ook nog de opleiding O.P.M. (Opleiding Pedagogisch Medewerkster) en Z.(Zwakzinnigen). Alles bij elkaar heftig voor een zestienjarige! Ik huilde op mijn kamer en dacht dat ik Jan nooit meer zou zien. Als ik een vrij weekend had, reisde ik per trein naar Roosendaal (en later per auto, na het halen van mijn rijbewijs).

Onze weekendrelatie bleef overeind en onze band werd sterker. Jan bleef in het orkest en ik speelde mee wanneer het kon. Ik droomde ervan om samen te wonen en kinderen te krijgen, wat zou ik dan gelukkig zijn. Ik moest wachten en wachten... Ik miste hem, het duurde eeuwen.

De tijd verstreek en ik kreeg leuke vrienden en vriendinnen. We gingen uit tot diep in de nacht. Ondanks mijn verlangen naar Jan had ik veel plezier met mijn vriendinnen. Vooral met mijn beste

viriendin Jacqueline! We hadden hele serieuze gesprekken over het leven. We maakten lol en gingen veel uit. Na een tijdje ging ze op kamers in Hilversum en kreeg verkering met een Amerikaan, Steve. Onze vriendschap bleef.

Toen brak de tijd aan, dat Jan klaar was met de middelbare school en ging studeren in Utrecht. We vonden 2 kamers in het centrum van Utrecht voor een half jaar. Daarna in een flat in een buitenwijk van Utrecht, met nog twee andere studenten. We hadden weinig geld en onze inrichting was heel sober. We hadden een wasmachinetrommel als salontafel, het stoffen tweezits bankje van pa en ma en een fruitkistje als plantenrekje. Ik was zielsgelukkig. Voor Jan begon het studentenleven: hij studeerde kunstgeschiedenis. We werkten en we feestten...

Het was een heerlijke tijd. Ik pakte mijn jazzdanslessen weer op in Utrecht en nam er ook trompetlessen bij. In het orkest werden de bekkens overgenomen door een andere muzikant en ik stapte dus over naar de trompet. Op de woensdagavonden reisden we op en neer naar Roosendaal voor de repetities. Ook ging ik op een theater-cursus, improvisatie-lessen. Er werden optredens gegeven. Heerlijk om te doen en veel van geleerd.

Al jaren droomde ik ervan om een reis door Azië te maken. Vertelde het Jan en ook hij kreeg meteen de reiskriebels. Het werd *ons* gesprek van de dag. We moesten het nu gaan doen, want de tijd tikt toch door. Het is april 1978 als we aan de slag gaan. Samen stippelden we een mooie route uit. Haalden de nodige vaccinaties, kochten allebei een goede rugzak en de nodige kleding en medicijnen.

Ik nam onbetaald verlof voor een half jaar van het werk en op 5 maart 1979 om negen uur in de ochtend stonden we al liftend langs de weg. Ons reisschema: Europa, Turkije, Iran, Pakistan,

Afghanistan, India, Nepal, Syrië, Tunesië, Algerije, Marokko, Spanje, Frankrijk. Met als hoogtepunt een tocht door de Himalaya. Het werd een prachtige reis en ik hield een dagboek bij.

DAGBOEK AZIEREIS

Maart 1979/ Juli 1979

Zondag 4 maart '79 – ROOSENDAAL

Nog een hele dag bezig geweest om mijn laatste dingetjes in te pakken. De laatste biefstuk gegeten in Holland. Nu wachten tot de zenuwen weg zijn.

Maandag 5 maart – KOBLENZ

Na een emotioneel afscheid van onze ouders bracht Hans, een goede vriend, ons naar de autoweg. In totaal tien liften gehad ('t ging allemaal vrij snel, alleen in Keulen moesten we twee uur wachten en een kwartier eraf om geld te wisselen). De laatste lift bracht ons naar een soort jeugdherberg. We waren geen lid, dus niet welkom. Er zat niets anders op dan terug naar de weg te lopen en verder te liften. Het werd een lift tot aan een klein dorpje: Wassende, 20 km van Koblenz. Daar een goed verzorgd hotel gevonden met een douche op de kamer. Lekker gegeten en al vroeg naar bed, ik was doodmoe.

Dinsdag 6 en woensdag 7 maart – KOBLENZ-SALZBURG

Vertrek: 9 uur. Dit was een baaldag! Om te beginnen moesten we vanmorgen 6 km lopen, dus ik was al moe toen we aan de Autobaan stonden.. We waren ongeveer 20 km van Koblenz, zoals ik gisteren al schreef. En hebben zes keer een lift gehad.

Na de zesde lift stonden we nog in Koblenz. Rara, hoe kan dat? Steeds heen en weer van het centrum naar de Autobaan. Tenslotte hadden we er zo de balen van dat we de trein hebben genomen naar Frankfurt. We hebben net gegeten en een pilsje

gedronken. Nu nog op zoek naar een hotelletje. Hopen maar, dat dat een beetje vlot gaat. Tweeëneenhalf uur door Frankfurt gelopen, alle hotels vol of veel te duur. Wat was er aan de hand? Eén of andere beurs in de stad, vandaar nergens plaats. Tenslotte de trein genomen naar München. Weer 2 uur moeten wachten want deze ging pas om kwart voor twee 's nachts. Wat geslapen in de trein. 's Morgens om half 7 kwamen we aan in München. Door-gereisd naar Salzburg. Met de bus naar de Autobaan. Ook daar lukte het liften niet en was ik erg moe van het vele sjouwen en de weinige nachtrust. We gaven het op en hebben een "Zimmer frei" gezocht. De eerste de beste waar we aanbelden was uitstekend! Erg gastvrije mensen en niet duur. Later ook nog korting gehad, erg leuk. Tot nu toe altijd nog droog weer gehad en zelfs ook zon. In Limburg (de eerste dag) was er wat mist. Maar dat tel ik niet mee! Zolang het nog geen pijpenstelen regent, is er niks aan de hand. Vanmiddag nog even Salzburg bekeken, daar wat gegeten en abnormaal vroeg naar bed gegaan (20.00 uur). Nog een brief gepost naar huis.

Donderdag 8 maart – ZAGREB (JOEGOSLAVIË)

Vanaf Salzburg naar de Autobaan gelopen richting Klagenfurt. Er stopte een klein autootje met een zwaar opgemaakte statige dame, die ons naar de Autobaan richting Villach bracht. 150 km voor Villach meegenomen door een jong stel uit Duitsland, Doris en Bernhard. Na twee keer een stop om wat te eten en te plassen brachten ze ons tot Zagreb! Middenin het centrum van Zagreb belden we aan bij een "sobe" (=kamer) en konden daar met ons vieren verblijven. Eindelijk was dit weer een leuke dag, het liften ging goed vandaag, we worden weer wat optimistischer. Morgen kunnen we weer meerijden met dit gezellige stel.

Vrijdag 9 maart – BEOGRAD

Met Doris en Bernard meegereden naar Beograd. Een hele dag gereden en bijna een frontale botsing. Bernard wilde ook eens proberen te rijden, gaf flink gas en ineens begon de auto ontzettend heen en weer te schudden.

Hij verloor de macht over het stuur en we reden van de linker- naar de rechterhelft. Langzaam kwam de auto weer in balans. Dat was even flink schrikken!

Bernard heeft sindsdien ook niet meer achter het stuur gezeten.

Verder verliep de reis rustig, erg gezellige lui. Op de weg naar Nis, 50 km buiten Beograd, hadden we in een dorpje wat gegeten. Menukaarten kennen ze niet, dus moesten we wat uitzoeken in de keuken. Helaas waren er geen hotels in dat dorpje, we hebben overnacht in een motel. We namen een kamer voor met z'n vieren en hebben Doris en Bernard binnengesmokkeld via het raam. Dit ging even moeilijk omdat er een politieagent rondliep. Net toen we alle vier op de kamer waren, werd er steeds op het raam geklopt (een kerel die ons bang wilde maken). Even flink op z'n Hollands gescholden, en weg was ie.

Zaterdag 10 maart – THESSALONIKI

De volgende dag Doris en Bernard weer via het raam naar de auto. Toen we wilden betalen, kregen we van de hotelbaas te horen dat we met 4 personen op 1 kamer hadden geslapen. Hij maakte er gelukkig geen probleem van. De reis verliep als volgt: van Beograd tot Thessaloniki. Zij gingen naar Griekenland (richting Athene) dus konden we meerijden tot Thessaloniki en gaan van daaruit naar Istanbul. We hebben Bulgarije dus niet gezien maar wel Griekenland. Het is wel wat om, maar we waren blij dat we zo'n eind mee konden. In Thessaloniki vonden we na een

tijdje zoeken een klein hotel. We laten onze spullen achter in het hotel en gaan met Doris en Bernard wat eten. Wij zouden alles betalen als dank voor 3 dagen meerijden: een groot afscheidsdiner dus. Dit viel erg tegen want alles wat we kregen was koud: aardappelen, vlees en macaroni.

En dat moet toch warm zijn! Maar als je erge honger hebt lust je alles. Er kwam een Griek bij ons zitten die Engels sprak, wat kletsen en een wijntje gedronken. Hij nam ons mee naar de studentenbuurt van Thessaloniki. Daar koffie en een biertje op en terug naar het hotel, slapen. We moesten er immers rekening mee houden dat het hier een uur later is. Het begint hier al lente te worden. De bomen zijn al wat groen, sommige zitten al vol blad.

Zondag 11 maart – ALEXANDROUPOLIS (GRIEKENLAND)

We zitten nu in de trein naar Alexandroupolis. Vanmorgen onze Duitse vrienden gedag gezegd in de regen (de eerste dag dat we in de regen lopen). Om half 1 's nachts kwamen we doodmoe aan. Gelukkig was er tegenover het station een hotel, daar hebben we voor één nacht geboekt.

Maandag 12 maart – ISTANBUL (TURKIJE)

Het schrijven gaat moeilijk in de bus naar Istanbul. Vanmorgen zijn we naar het station geweest om te informeren hoe laat de trein naar Istanbul ging. Deze ging pas om 17.00 u, maar met een flinke omweg. Wat gegeten en een brief geschreven naar huis. Dan maar informeren of er misschien een bus gaat naar Istanbul. De mensen zijn erg vriendelijk en behulpzaam, de meesten spreken Duits omdat zij gastarbeider zijn geweest in Duitsland. Bij een reisbureau (waar we naar toe gestuurd werden door een buschauffeur) konden we kiezen: liftend naar de grens of de vol-

gende dag een touringbus nemen. We namen de eerste keuze, liften dus. Een paar Duitsers wilden ons meenemen naar de grens, ze hadden 2 wagens bij zich. In de ene auto wilden ze onze bagage hebben en in de andere auto instappen. Dit vertrouwde ik niet en ben onmiddellijk weer uitgestapt. Ik wees hun erop dat we bij onze bagage wilden blijven.

Er stopte een vrachtwagen, die bracht ons tot 20 km voor de grens, daar met een bus mee en overgestapt naar een bus naar Istanbul. Daar hebben we onze eerste collega-backpackers ontmoet. Denen, die ook in het Oosten zijn geweest. Ongeveer 21.00 uur in Istanbul (alweer een uur later) een hotel gezocht. We wilden eerst naar het station gaan om geld te wisselen, maar na enkele kilometers zoeken in het donker konden we het toch niet vinden. We besloten om morgen verder te zoeken. 't Eerste 't beste (nou ja, beste) hotel gepakt. Het was erg vies, we hebben in onze slaapzakken geslapen, want de lakens waren te vies om aan te raken.

Dinsdag 13 maart – ISTANBUL

Vanmorgen het hotel betaald (f 2,80), meer was het niet waard. Eerst maar eens naar het station om te informeren wanneer er een trein gaat naar Ankara. We krijgen een lijstje met de vertrektijden, maar niet wanneer ze aankomen. Beetje vreemd. We zetten onze bagage in een kluisje op het station, dan hoeven we niet zo te slepen met die zware rugzak door de stad. Heerlijk even shoppen in de stad. In de Grand Bazaar heb ik me heerlijk vermaakt. Leuk om te zien hoe de mensen van alles op hun rug sjouwen. We hebben onze schoenen laten poetsen en kregen de mogelijkheid om zwart geld te wisselen. Ook nog een Turkse studentenkaart gehaald. Daarna geprobeerd te bellen naar Ayla en Ilhami, goede vrienden van Jan zijn ouders. Ze weten dat we

één dezer dagen kunnen komen. We hebben in het postkantoor 3 uur gewacht, toen kregen we pas verbinding met Ankara. Rond 17.00 uur vonden we een klein hotelletje, daar onze rugzakken weggezet en wat gaan eten. Ik had al direct wat aanspraak met een aantal Turken die bij ons aan het tafeltje kwamen zitten. Ik dacht: ik neem één biertje met jullie en dan ben ik weg. Voor het donker wordt wil ik in mijn hotel zijn. Ik gaf Jan een seintje en ik had het laatste woord nog niet uitgesproken of hij stond al op om te gaan. Waarschijnlijk dacht hij er ook zo over. Nog een douche genomen (even improviseren met de warme kraan) en toen m'n bed in.

Woensdag 14 maart – ISTANBUL

Vandaag nog een keer de Grand Bazaar in geweest. (Ik kan er geen genoeg van krijgen). De Blauwe Moskee en de Aya Sofia bezocht. Prachtige stad. Samen met twee Belgen (Patrick en Anna) gegeten. Die verbleven ook in het hotel. En het is nog steeds mooi weer (zonder jas).

Donderdag 15 maart – ISTANBUL

Tof, joh! Aan de andere kant van de Bosporus zitten we nu echt in Azië schrijven bij het raam met uitzicht op de zee! De mensen worden steeds gastvrijer. De hotelkamer werd voor onze neus schoongemaakt. Dit duurde een half uur. Prijs per kamer f 4,-. We kregen gratis frisdrank en thee met een zoete koek. Morgen vertrek om 8.05 uur met de trein naar Ankara.

Vrijdag 16 maart – ANKARA

Om 8.00 uur vertrokken met de trein naar Ankara. De trein zou er 7 uur over doen, dus ongeveer 15.00 aankomst in Ankara. Dit viel tegen, de trein stopte halverwege, motor stuk. Twee uur heeft